

Имамъ майка, имамъ татко, по мене ще жалатъ;
Имамъ булка, имамъ деца, по мене ще жалатъ.“

208.

Неда и Стогянь.

Мори Недо, бѣла Недо!
Неда била на река-га
На Ситница, на друмища,
Дека вѣрватъ 'си пѣтници
'Си пѣтници, 'си друмници,
Кираджии сосъ киріа
Сосъ киріа за Софіа;
Овчаре-то со овци-те,
Сосъ овци-те на планина;
Тѣ вѣрвеха извѣрвеха.
Найнапоконъ ке помине
Ке помине млади Стогянь,
Сосъ деветъ хиляди стадо,
Съ двана'есетъ овчарина,
Съ трина'есетъ клети псета.
Тогай веле млади Стогянь:
„Поможи богъ, бѣла Недо,
Съ богумъ тебе да т' оставамъ!“
Неда не му повѣрнала,
Ни со очи погледнала,
Ни сосъ глава помахнала.
Тога веле млади Стогянь:
„Това на тебе д' останитъ;
Ако пойдамы на планина,
Да си ходамы на старъ ходжа,
Ке запишамъ рамна снѣга,

Рамна снѣга на тенка пушка,
Бѣло лице на бѣла книга,
Цѣрни очи на пищоли,
Тенки гласѣ на кавали,
Белкимъ сама ке ми дойдишъ
На планина, на вишина.“
Па киниса, тѣ си поиде
Тѣ си поиде на 'оджа-та,
Тѣ записа бѣла Неда
Га записа, га зададе.
Дур' да поиде на бачило,
Нел' сѣ здаде бѣла Неда,
Неда боса, гологлава.
Тогай веле на овчаре:
„Ай овчари, мили браке!
Фатейте си клети псета,
Фатейте ги, извѣрзейте,
Измолзейте сиво стадо,
Подсирейте пресно сиреніе,
Ето идитъ бѣла Неда.“
Нел' фатиха клети псета,
Измолзеха сиво стадо,
Потсириха пресно сиреніе.
Ето дойде бѣла Неда,
Ток' дойде близу Стогяна,
Тамо падна, душа даде.

209.

Желникъ Пеѣо.

'Си овчари вечерале,
Желникъ Пеѣо не вечератъ;

'Си овчари го вика'а:
„Ела, Пеѣо, да вечерашъ!“ —